

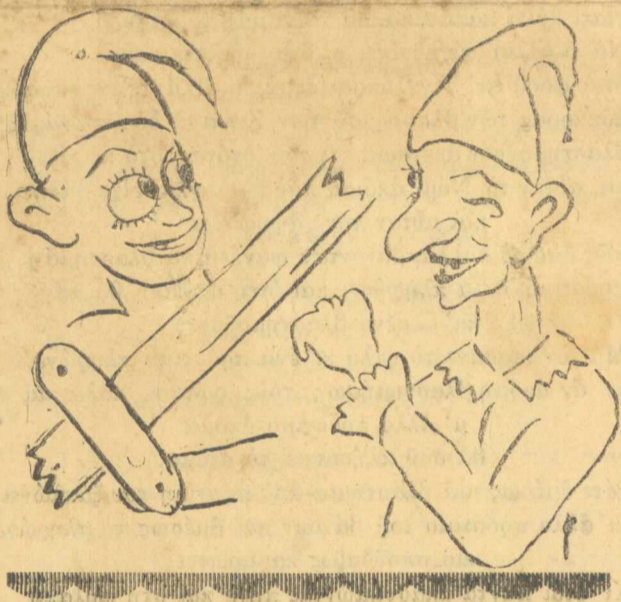
6/2/1930.

φ. 46.

ΚΑΜΑΡΑΝΑ

Ἐφημερίς
ποῦ διαβάζεις κι' ἀπερτίζεις
θὰ βγαίνει πάντα τὸ πρωὶ ἐκαστῆς Κυριακῆς
κι' ὁ "ΑΡΒΑΛ" θὰ εἶν' ἀπεύθυνος συντάκτης κι' ἰδρυτῆς

Ἔτος δευτέρου μετροῦμεν καὶ στήν Πάτρα κατοικοῦμεν	Ἔτος Χίλια ἐννεακόσια καὶ τριάντα καὶ προσιέν' ἡ Βασιλεία τοῦ βασιλέως	Τὸ καθὲ φύλλον ἢ τιμὴ εἶναι μονάχα μιὰ δραχμὴ.
<p>Εἰς δραχμὰς πενήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν κι' εἰκοσὶ πέντε τ' ἑξαμήνου καθορισμένη τιμὴν γὰ τὰ ξένα μέρη ὅμως δύο βολύκια, κι' αὐτὰ εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονται, μπροστὰ ἰστολάς καὶ συνδρομὰς κοινωνικῶς μόνον ἐμᾶς</p>		
Μὲ τὸ παρὼ φύλλον μεταῶ σαράντα κ' ἔτι ἕξ Μὰ ποῖος πῆρε προμήθεια; Κανεῖς δὲν βγάνει λέξι.	Ἐξ Ἰουλίου μηνός κι' ἡ Πάουερ κλαίει δευρῶς	

Ὁ Φασουλῆς μετ' ὄν Πασχάλη
γιὰ τῆς Πάουερ τὸ χάλι.

Φ.—Ποῦ πᾶς τρέχων τζαναμπέτη;
Π.— Δὲν πηγαίνω πουθενά!
Φ.—Τότε τί τραβάς πηδώντας;
Π.— Πάω νὰ φέρω τὰ σπερνὰ
Φ.—Τί; Ἐπέθανε κανένας;
Π.— Νὰ! τῆς Πάουερ τὰ μούτρα
νὰ! καὶ ἡ σοφὴ τῆς κοῦτρα
οἱ καλοὶ μας Ἀθηναῖοι τῆς τὰ κάμανε παζάρι

Καὶ πηγαίνω νά...

Φ.— Βρὲ στάσου νὰ μοῦ πῆς κι' ἐμὲ κομμάτι
Π.— Νὰ! τῆς Πάουερ τὰ μούτρα τῆς τὰ κάμαν γὰ τ' ἀλάτι
γιατὶ ἐγύρευε νὰ πέρνη τώρα στὴ διαδρομὴ
μέσα στ' ἄλλα πάρα πάνω, μωρὲ βλάκα, μιὰ δραχμὴ
κι' ἐσηκώθη στὸ ποδάρι ὁ λαὸς μας μὲ μανία
νὰ! καὶ τ' αὐτοκίνητά σου! Νὰ καὶ ἡ δραχμὴ σου ἢ μιὰ
ποῦ ἀκόμα ἡ καρδιά μου τρέμει ἀπὸ τὸ ξαφνικὸ
τί ποτ' ἄλλοτε δὲν εἶδα τὸ λαὸ τόσο καρῶ.
Φ.— Βρὲ τί λές; Μὲ πιάνουν γέλοια!
τόκαμ' ὁ λαὸς ἐτοῦτο μόνος ἢ... μὲ στανικό;
ἢ τὸν ἔβαλε κανένας;
Π.— Ὅπως φάνηκε κανεῖς
γιατὶ σφόδρα ἐταράχθη ὁ καθεὶς ἐπιφανῆς
μὴ κοντὰ μέσ' τὴ χαλιστρα
τὰ ἰδίης ὄλα γυαλί, πάστρα
Φ.— Βρὲ αὐτὸ μὲ συγκινεῖ: Πῶς; ἐξέλησ' ὁ λαὸς μας;
ποῦ κοιμῶταν τόσα χρόνια; π' ὅτ' ἐλύθ' ὁ ἀφαλὸς μας
ἀπ' τοὺς ξένους δὲν τολμοῦσε. Δὲν ξεμύταγε κανεῖς
κι' εἶχαν ὀλογίνει δούλοι, μιὰς Δυνάμεως τρανῆς.
Γιατὶ ἔμαθα νὰ ξέρω καὶ νὰ κρίνω κατὰ πάντα
σφόδρα ἐντύπωσι μοῦ κάνουν ὅσα λές ἐσὺ συμβάντα
καὶ θὰ τρέξω νὰ ἰδῶ μόνος ἕνα τέτοιον χορὸ
τῆς κύρ' Πάουερ, Πασχάλη, μὲ τὰ μάτια νὰ χαρῶ
Λόξα σ' ὁ Θεός! ἔμπναι ἐπὶ τέλους ὁ λαὸς!
Τὶ κι' ἂν πάντα ἐστάθη βλάκας, κι' ἦταν πάντοτε παθὸς;
μὴ μὲ τοῦτο κἂν ἐσώθη; Ἄς γενῆ λοιπὸν, τρελλὸς
καὶ τὸ βούρδουλ' ἄς ἀρπάξῃ εἰς τὰ χέρια του γερά
κι' ἄς πληγώσῃ τὸν καθέναν, ἐπὶ τέλους, μασκαρᾶ!

Ἦ κὲλ ντισπερατζιόνε κορινάρε νόϊ Καπόνε

Ἦ ! τὲ μαύρη ἀτροσιτὰ

ἀζινέρια γκραντιόζα, ὦ ! κὲλ πέλλε ντὶ λεόνε

ὦ ! μπιρμπάντε, Μαστά.

Φ.—Πάει κι' ἡ δίκη! Λοιπὸν τώρα ὄλοι δοῦλοι τοῦ Καπόνε ποῖα φρίκη! Ἑλληνάδες! κόμει φάτε μακαρόνε; ἔ λέ κάζε νόστοι! τώρα, εἰς τὰ χέρια ἑνὸς μπιρμπάντε οὖν γιουντίτσιο ντὶ Ρόμε σέντσια ντούμπιο, ντουράντε σουά βίτα τοῦ τὰ δίδει, εἰς τὸν Μέγαν κομμεντιάντε!...

Κ.—Δυστυχία μας! Τί λέγεις;

Φ.— Τὴν ἀλήθεια, μίο κάρο!
Κι' ἂν πικρὴ σοῦ μοιάζει νάσαι παρ' εὐθὺς ἕνα τσιγάρο γὰ νὰ μὴ θυμᾶσαι πλέον τὸν Καπόνε, σᾶν τὸ χάρο ὅπου μᾶς παραμονεύει, Κλάπα πόβερό μου μίο νὰ κατάρχη καὶ τὸ Στόλο καὶ τὸ κάθε μας ταμεῖο

Κ.— Ὡστε...

Φ.— Τί σημαίνει ὥστε;... Ἐσὺ φαίνεται κοιμᾶσαι κι' εἶσαι ἀκόμη πολὺ πίσω. Κι' οὔτε ἂν δὲν συλλογᾶσαι ὅτι αἴθριο ἀπὸ τοῦτον, ὄλοι θὰ συρθοῦμε δοῦλοι γιὰ τὸν Παλαιολόγο, ὅπως λέει, εἶχε παπούλη!
κι' ἂν ἀπέθανεν ἐκεῖνος πίσω ἀφῆκε κληρονόμον, ἕνα τέτοιο ὀλόρθο κτήνος ποῦ πιστεύει στὰ σωστὰ πῶς κι' αὐτὸς ἀξίζει νάσαι μιὰ μεγάλη Μαστά!

Κ.— Ὅπως γίναμε, Κουρούνη! δὲν μὲ νοιάζει τί θὰ γίνῃ κι' ἂν μπουνιές εἰς τὸ στομάχι ὁ Καπόνε σ' ὄλους δίνει Ἄφου Ἐθρόνος δὲν ὑπάρχει! Τί μὲ νοιάζει ἄς ἔλθῃ ἀφτοῦνος! νὰ μᾶς πάρῃ ὄλους σκλάβους, γιὰ τὴν φαίνεται σπιούνος θᾶναι πειὸ ἀπὸ τὸ Λευθέρη.

Λι' αὐτό, βρὲ χασομέρη.

Ἄπο μὲν ἄφου τ' ἀξίζει, ὅσα θέλει, ἄς πάρῃ μέρη

Φ.— Ἰμπετσιέ! σκάσε τώρα

σὲ ἀκούω τόσην ὥρα
ποῦ παρλάρεις, μὲ χαρά,
ὅταν ἔρχετ' ἕνας ξένος νὰ σὲ βγάλῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι
νὰ σοῦ πάρῃ τὸ χωράφι, νὰ σὲ κάμῃ ἀπὸ...μπῆτι
γιὰ τὴν λέει, ἦταν παπούς του ὁ τρανὸς Παλαιολόγος
μπᾶ! καλέ! τί μέγας λόγος
κι' ἐπιμένει παραλόγως,

κι' ἐκβιάζει τὴν Ἑλλάδα, ἢ λὰ γκρέτσια κομαντάρε
ἢ ἂν φύγη νὰ τοῦ ποῦμε, φύγε κι' ὅσα θέλεις πάρε!

Κ.—Κι' ἡ Κυβέρνησις τί λέει;

Φ.— Κίνδυνος μᾶς ἀπειλεῖ!
Μὰ ἂν μπόργε νὰ κατάρχη, ὡς ἀκούω, τὴ Βουλὴ
μέσ' τὴν ὥρα π' ὀργιάζει,

δηλαδή...συνεδριάζει
μ' ὅτι μέσα περιέχει, θὰ μᾶς ἔσωζε πολὺ
κι' ἡ Ἑλλὰς ἀπ' τὴν χαρὰ της θὰ πετοῦσε σᾶν τρελλή,
γιὰ τὴν δὲν ἀξίζει πλέον νάσαι δούλη ἑνὸς τυράννου
μιὰ κοντζά μου τόση Ἑλλάδα, εἰς τὰ χέρια ἑνὸς νάνου!
αὐτὸ πάει πάρα πολὺ.

Κ.— Ὁ Θεὸς κι' ὁ λόγος σου! Τέτοιο θαῦμ' ἄς γίνῃ
κι' ἔστω σοῦ τ' ὀρκίζομαι! πέτρα μιὰ μὴ μείνῃ
πάει στὸ διάολο γίναμε, γιὰ σπαρλάρε πλέον
οὔνο πειὰ ριντίκολο, πέλλε ντὶ λεόνε

Φ.—λίγο, κολύ, φαίνεται μπρὸς μας σᾶν Καπόνε
Κι' ὅπως πᾶμε θάχουμε, πάντα ἀπὸ τὰ ἴδια
πλὴν ἂν τοὺς πετάξουμε ὄλους στὰ σκουπίδια!

Κ.—Κι' ὁ Καπόνε;

Φ.— Ἄστονε τὸν μπιρμπάντε πάλι
Δὲν κοπιάζει, νᾶρθῃ ἔδῳ τί ζητεῖ νὰ πάρῃ;
ἢ ἡ Ἐκτσελέντσια του, ἐκ μακρὰν παρλάρει.
Μά...ἂν εἰμπορεῖ...
νὰ ἡ Ρόδος! φίλε μου! κι' ἄς πηδήσῃ ἀντέσο
ἢ δ' ἄλλοιῶς πατόκορφα νᾶρθῃ νὰ τὸν χέ...
κι' ἄς μὲ συγχωρεῖ...

Τιμωρεῖ τὴ βλαστήμια ὁ Νόμος

λέει ὁ Νάσκος ὁ Ἄστυνόμος

Νέα εἰδησις σπουδαία καὶ κοσμοϊστορικὴ
διεδόθη ἴσθιν Ἀθῆνα δίχως νὰ διαφευσθῇ,
Ὁ κύρ Νάσκος ἀστυνόμος ἐν τῇ πόλει Ἀθηνῶν
λέει μὴν ἀκουσθῇ κανένας τώρα πλέον βλασφημιῶν
καὶ διάταξι ἔχει βγάλῃ νὰ μὴ βλαστημᾶ κανεὶς
ὅπως ἦταν μαθημένος ὁ καθεὶς ἐπιφανῆς
τὸ Χριστὸ, τὴν Παναγία καὶ τὴ Χάβρα τῶν Ἑβραίων
οὔτ' αὐτὸν τὸ Μωχαμέτη οὔτε...ἄγαλμα ἀρχαῖον.
Ἄναμιξ τὰ κατατάσσει στὴν αὐτὴ κατηγορία
γιατ' εἶν' ὄλα τοὺς θρησκείες καὶ τὰ σέβονται ὡς θεῖα
κι' ἀπὸ τώρα οὔτε μία κᾶν ν' ἀκούσῃ βλασφημία.
Μὰ ὁ Ῥωμηὸς, ποῦ τᾶχει τοῦτο ὅτι εἶνε σοβαρὸ
γιὰ τὴν θέλει κάπου, κάπου νὰ...τιμᾶ τὸ Σταυρὸ
Νὰ τί ἄλλοτ' εἶχε κάνει σ' ἕναν ἄλλοτε καιρὸ.
Μιὰ φορὰ ἐπ' Ἀγγλοκρατίας, εἰς τὸ Τζάντε ἕνας τσαγκάρης
κόκκορας τῶν βλαστημισύτων Ζαντινὰ δὲ πετεινάρης,
βλαστημοῦσεν ἀεννάως, τί τοῦ ῥχόταν ἴστο κεφάλι
καὶ αὐτὸν τὸ Νόμ' ἀκόμα, ποῦ ἡ Ἀγγλία εἶχε βάλλει
καὶ αὐτὸν τὸν ἀψηφοῦσε
πῶς ὅποιος συλλαμβανόνταν φανερὰ νὰ βλαστημᾶ
πρόστιμο ἠθέλα πληρώσει καὶ ἴσθιν φυλακὴ θὰ πάρῃ
κι' ὄλοένα βλαστημοῦσε.

Μὰ τὸν πιάσανε τὸ φίλο κι' ἕνα πρόστιμο πληρώνει
κι' ἂν ἀκόμη βλαστημῆσω; τοὺς ρωτάει, καλὰ καὶ σώνει,
μ' ἄλλο πρόστιμο ἀκόμα
θὰ σοῦ κλήσουμε τὸ στόμα.

τότε ἀμέσως μιὰ βλαστήμια ἀπ' τὰ χεῖλη του ξαπλώνει
κι' ἄλλο πρόστιμο τοῦ βάνουν καὶ ἀμέσως τὸ πληρώνει
καὶ σπουδαίως καμαρώνει

Κι' ἔτσι πάντα βλαστημιώνας πῆγε καὶ ἴσθιν φυλακὴ
κι' εἶδε κι' ἔπαθε ὁ δόλιος ὡς ποῦ νᾶβγη ἀπὸ κεῖ
Τέλος βγήκε ἀπὸ κεῖ μέσα μὰ παντοῦ μελαγχολεῖ
ἠθελε νὰ βλαστημῆσῃ γιὰ νὰ βγάλῃ τὴ χολή,
καὶ φοβόταν...τότε ἐσκέφθη...Κι' ἀφοῦ ἐσκέφθηκε πολὺ
Στάθηκε μπροστὰ στὸν Μαῖτλανδ τ' ἀρμοστοῦ τὸν ἀνδριάντα
βλέπων τοὺς ἁγίους Πάντες ποῦχε διπλα του στὴν πάντα,
κι' ὅπως εἶδε καὶ ἐπερνοῦσαν Ἄστυνομικοὶ Χαζοὶ
ἐβλαστήμησε τὸ Μαῖτλανδ καὶ τοὺς γείτονες μαζῇ
καὶ ξανᾶρθε στῆς χαραῖς του βλαστημοῦσεν ὅπως πάλιν
δίχως πολισμαν κανένας αὐτὸ νὰ τὸ καταλάβῃ
τοὺς Ἁγίους Πάντες, φόρα ἀπὸ τὸ πρῶν' ὡς τὸ βράδυ!

Ἡ Καμπάνα ὁμως τὸ Νόμο συνιστᾶ ἰδιαίτερος
καὶ νὰ ἀφῆστε τὴ βλαστήμια, ὁ καθένας κατὰ μέρος!!

**Εἰς τὸ Ζάρο, Ἀρχιχαμάλη
Ἡ Καμπάνα ὕμνον ψάλλει**

Ἐκατὸν ἐξήντα χρόνων ὁ Χαμάλης Ζάρο Ἀγᾶς!
στὴ Νιου—Γιόρτζη ταξειδεύει, ἀφοῦ πέρασ' ἀπὸ μᾶς
κι' ἀφοῦ ἄφηκε τὸ δαίγμα τῆς μεγάλης τ' ἀφεντιάς
στὰς Ἀθήνας τὰς κλεινὰς.

Πάει λέει, ἢ τὸν πᾶνε δαίγμα νὰ τὸν δοῦν ἐκεῖ
πόσα χρόνια ζῆ ἐκεῖνος, ποῦν ἐχθρὸς εἰς τὸ πιοτὲ
κι εἶναι περὶ τούτου δαίγμα μία φάτσα σᾶν κι' αὐτὴ
χαμαλίτικη ἀρκετὴ

Μπράβο! Δαίγμα νὰ σοῦ τύχη! Μωρὲ Ἀμερικανοί
Μὰ τί διάβολο ἀκόμη δὲν θὰ βγῆτ' ἀπ' τὸ παχνί;
Τὶ ἐπῆρτ' ἕναν τοιμπλιάρη, νὰ σᾶς πῆ; Τάχα γιὰτι;
μὲ χαμάλη κριτικὴ;

Βρὲ τί θέλετε; Βαθράκια ὁ λαὸς σας νὰ γενῆ;
Κι' ἂν πονεῖ; νὰ μὴ ρεμβάζη
οὔτε δύο, νὰ κατεβάζη;
ὅπως κάνουμ' οἱ Ρωμοὶ;

Βρὲ τοῦ Μπρούκλιν κουντεντέδες, πιέτε βρὲ, νὰ ἰδῆτε γειά!
Σᾶν τί δαίγμα γιὰ σᾶς θάναι μιὰ χαμάλικη καρδιά;
Μὴ ζητᾶτ' ὡς τὰ βαθράκια πάντα ν' ἄστυ στὰ νερά!
Πιέτε καμμιά ποτηριά.

Τὸ κρασάκι βρὲ, τὸ θεῖο, μὴν ἀφίνετε τ' ἀγνὸ
πρὸ παντὸς δὲ γιοματᾶρι, ὅταν χύνετε μ' ἀφρὸ
πίνετε τὸ πρωὶ βράδυ καὶ ἀκόμη τὸ πουρνὸ
γιὰ νὰ ἦσθ' εὐτυχισμένοι, ὅσον ζήσετε καιρὸ.

Κι' οὔτω ὁ Ζάρο ταξειδεύει, κοροϊδεύων, σᾶν Ἀγᾶς
δαίγμα ζῶν,, περιοδεύων διὰ τὰς Ἀμερικὰς
κι' ὁμιλῶν γιὰ Γεννιτσάρους στέκεται ἀγρωπὸς
κι' ἂν καὶ ἔλλην μᾶς κυτᾶζει βλοσυρῶς, καὶ κακῶς

Κι' ἡ Καμπάνα, τὴν Καμπάνα τὴν κτυπᾶ σατανικὰ
Ζόρο Ἀγᾶ, Ἀρχιχαμάλη! καὶ σοῦ εὔχεται μ' αὐτὰ
Μαθουσαλία τὰ χρόνια, μὴν πεθάνης ξαφνικὰ
κι' ἀντι δαίγμα πᾶς στὸ Μπρούκλιν πέντε κόκκαλα σωστά.

Μπράβο Ζάρο ἀρχιτεμπέλη π' ὁ Λευτέρης χαιρετᾶ
καὶ σοῦ δίνει ἐσένα χέρι, μπρὲ χαμάλ-Ζαροῦ Ἀγᾶ
ὡς κι' ἐγὼ πού τὴν Καμπάνα βγάνω πῶς σὲ καμαρώνω
καὶ μὲ φάσκελα τὸ δρόμο τῆς Ἀμερικῆς σοῦ στρώνω
νὰ τὰ βρῆς πάντα μπροστά.

**Τῆς φίνες τυπογραφικαῖς τῆς ἐργασίας κάνει
μὲν ὄναχ τὸ Κατάστημα τοῦ Γιώργη τοῦ Τσευτσάνη**

**Ποῖος πῆρε τὴν προμήθεια!; ρωτοῦν στὴν πόλι
καὶ ποῖος τὴν ἐτσέπωσε στὸ πορτοφόλι;**

Ποῖος πῆρε τὴν προμήθεια!; Δεινὸς καυγᾶς στὴν πόλι
Ποῖος πῆρε τὴν προμήθεια; ρωτοῦν νὰ μάθουν ὅλοι
τούτέστιν ποῖος ἐτσέπωσε ἴστὸ τέλος, τὸν παρῶ
στὸ δάνειο ποῦ γίνηκεν ἐδῶ γιὰ τὰ νερά

Ποῖος πῆρε τὴν προμήθεια καὶ πόσα τὰ λεφτὰ
καὶ ποῖος τὰ περιβούτηξε! τὰ σκότωσε κι' αὐτὰ;
φωνάζει κάθε Πατρινὸς. Οἱ σύμβουλοι τί λένε;
τὴν ὥρα, ποῦ οἱ ἄνθρωποι ἀγωνιοῦν καὶ κλαῖνε;
Ἐσώθηκαν τὰ ψέμματα! Δὲν ἔχει πειὰ....χαμπάρια
Ἐμπρός! Ποῖος! γιὰτ' ἐβούηξαν ἀκόμη τὰ ντουβάρια!!

**Καραγκιόζης—Χατζηαβάνης
χάρτιν, ἥρωες σπουδαῖοι
καὶ ὁ Νώτης ὁ Νταμάτης
π' ὁ καθεὶς τοὺς τάδε λέει.**

Κ.—Καλημέρα Χατζατζᾶρη.

Χ.—Καραγκιόζη, καλημέρα!

βρὲ ματάκια μου, τί νέα στέλν' ἡ Ρώμη ἐδῶθε πέρα
ἔμαθα πῶς ἐκεῖ πέρα ὁ Καπόνε ἀλαλλάζει
κι' ἀποφάσεις ὁ φραντέλος εἰς τὰ μοῦτρα μας τινάζει,
λέει πῶς εἶχε γιὰ καπούλη τὸν κλεινὸ Παλατολόγο
καὶ ζητεῖ κληρονομία στὴν Ἑλλάδα χωρὶς λόγο.

Κ.—Καὶ λοιπὸν;

Χ.—Κληρονομία, χρῆμα, ἢ ἔδαφος ζητεῖ;

Μὰ τραγέλαφος μοῦ μοιάζει, κωμωδία δὲ σωστή
Θέλει λέει τὴ Θεσσαλία, θέλει αὐτὰ, ἐκεῖνα, τᾶλλα
καὶ γιὰ ψυχικὴ ὀδύνη τοῦ πουλιοῦ ζητεῖ τὸ γάλα.
Καὶ γι' αὐτὸ ἴσθην Ἰταλία ὡς πολιτικῶς ἐνάγων
παρεστάθην ἀγορευῶν ἔμπροσθεν μακαρονάδων,
δίχως ἢ Κυβέρνησί μας ἀντιπρόσωπο νὰ βάλῃ
κι' ἀπ' τὴ δύσκολη αὐτὴ θέσι τὴν Ἑλλάδα μας νὰ βγάλῃ.

Χ.—Ἐγινε διαδικασία, βρὲ χαμάλη, τῶν σκυλιῶν
καὶ ἐκέρδισεν αὐτοῦνος, ὅπως λένε, ὁ Καπόνε!

Κ.—Κᾶτι τέτοιο ἐσυνέβη, Χατζατζᾶρη μαλαγάνα,
κι' ἄσε με νὰ σοῦ μιλήσω μὴ σὲ κάνω...νταμουτζάνα.
Οἱ Μακαρονάδες, χάχα ἀπὸ τὴν ἠγλή τους θέσι
ἴσθην Καπόνε ἐπιτρέψαν χρήματα νὰ κατασχέσῃ
ὅσα ἔχει ἡ Ἑλλάδα ἴσθας, Γραπέζας καταθέσῃ.

Χ.—Μὰ αὐτὸ βρὲ Καραγκιόζη μοῦ γανώνει τὸ μυαλὸ
ὁ σινιὸρ αὐτὸς Καπόνε νὰ γελάσῃ τὸ Ρωμηό,
ἴπὸν γελάει, ὅπως λένε, καὶ τοὺς Ἀγγλοὺς, καὶ τοὺς Γάλλοὺς
πετεινοὺς καὶ σουσουράδες, κόρακες καὶ Παπαγάλους;

Κ.—Κι' ἂν τὸ χρῆμα πάρη ἢ Ἑλλάδα ἀπὸ Ἰταλικὰ ἐδάφη
θὰ κατᾶσχῃ ὁ Καπόνε τὰ πολεμικὰ μας σκάφη.
ὅσ' ἀπὸ τὴν Ἰταλία ἴθ' ἢ νὰ τύχη νὰ περάσουν
καὶ Ἰταλικὴ σημαία παρευθὺς θὰ τοὺς κρεμάσουν.

Χ.—Καὶ οἱ Ἕλληνες τί λένε; θὰ τὸν ἀποζημιώσουν;
ἴθ' αὐτὰ ὅπου ζητᾶει μελετοῦν; νὰ τοῦ τὰ δώσουν;
ἢ δὲν στέλλουν πειὰ τὰ σκάφη στὰ Ἰταλικὰ πελάγη;

Κ.—Θὰ προσφύγουνε, χρουσουζή, εἰς τὸ Διεθνές, στὴ Χάγη
γιὰ νὰρχίσουνε προτάσεις, ἐπειδὴ καὶ ἐπειδὴ
καὶ θὰ δώσουν τοῦ Καπόνε νὰ ἱουφήξῃ μιὰ πορ...!

**Σύστασις στή χήρα
πούχε κακιά μοῖρα**

Μοῦπαν πῶς μιὰ χήρα, στήν ὁδὸν Κα.....μόνη
πάει κάθε μέρα γιὰ παρηγοριά
σ' ἐνὸς νέου, σπῆτι, δίχως πανταλόνι,
γιὰ τὸ μαῦρο πένθος πῶχει στήν καρδιά
ἀφοῦ τῶχε ἡ μοῖρα
νέα τόσο, χήρα
γιὰ νὰ μείνη ἡ δόλια, μὲ πληγὴ βαθειά.

Ἄλλὰ πάει κατόπιν καὶ στήν Ἐκκλησιά της
καὶ ἀπὸ δύο πάντα καίει τὰ κεριά της
κι' ὄλο κᾶτι λέει καὶ παρακαλεῖ
βάλσαμο ζητάει, ἡ φτωχὴ καρδιά της,
γιατὶ δίχως ἄντρα, πειὰ, δὲν εἴμπορεῖ...

**Στήλη ἀλληλογραφίας
μὲ ὀλίγας ἀγγελίας
διὰ λόγους ποιικιλίας**

**Εἰδοποιήσεις σπουδαία
τῆς "Καμπάνας,, μὲ ἰδέα**

Ἡ **Καμπάνα** ἐπιθυμοῦσα στὸ καλὸν ἕνα συντείνη
κεῖ ὄργανον ἐν Πάτραις πλέον τῶν γραφόντων ἕνα γίνη
δέχεται ἀπαφτοῦ τοῦ φύλλου καθενὸς συνεργασίαν
εἰς ποιήματα καὶ μόνον καθαρὰν φιλολογίαν
καὶ ἀφιερῶν πρὸς τοῦτο τῆς "Καμπάνας,, μὲ στήλη
Λοιπὸν ἔργα ὅστις θέλει νὰ δημοσιεύῃ ἄς στείλῃ
πάντα ἐκ ποιημάτων, σοβαρῶν, ἢ καὶ εὐθύμων
συνοδεία πενταδράχμου μόνον ἐκ γραμματοσήμων
ὡς δικαίωμα πρὸς κρίσιν, γιατί θὰ δημοσιεύῃ
ὅσα ἄξια θὰ κρίνῃ ἀπὸ ὅσα θὰ μαζεύῃ

**Ὁ Κλάπας καὶ μὲ τὸ Φάπας ζωηρὰ
γιὰ τὴ μεγάλη τῶν καρθούνων συφορά**

Κ.—Βρὲ Φάπα κύττα μιὰ κυρὰ πὸν πάει μουντζουρωμένη ;

Φ.—Θαροῦ ἀπὸ κάποιου μαγερείου νὰ ἔρχεται ἡ καυμένη

Κ.—Βρὲ κύττα πῶς ἐγένηκεν ἡ φάτσα της, μουντζουρα
καὶ ὅμως εἶναι, μιὰ κυρὰ, καὶ ὄχι μιὰ μαμουρα!

Φ.—Τότε πῶς ἐγίν' ἔτσι δά;

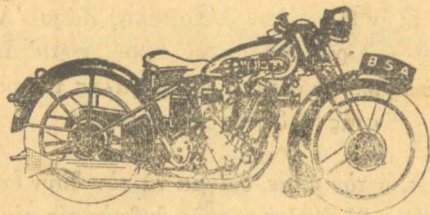
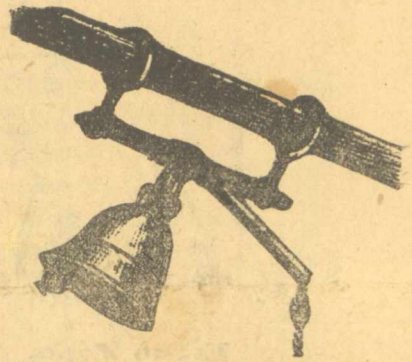
Κ.— Μποροῦ νὰ τὴ ρωτήσω;

Φ.—Ἐγ' ὅμως ξέρω, φίλιτατε, νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω

Κ.—Κάπου κοντὰ θὰ πέρασε ἀπὸ καρθούνων σκόνι
γι' αὐτὸ τὸ μοῦτρο τὸ ἐγίνε, Θεὸς νὰ μὲ γλυτώνει!
Γιατὶ μονάχα ἂν μιὰ κυρὰ κι' ἂν μαγυρεῖ μόνη,
μὲ **Γκάζι** μόνον! φίλε μου, ποτὲ δὲν μουντζουρώνει

**Σὲ κάθε γλεντζέδων παρέα
συριστῶ τὸν Ἄνδρέα**

Τὸ καφφεστιατόριον τοῦ Μπερσιάνου Ἄνδρέα
εἶνε τὸ πειὸ καλλίτερον μέσα στήν Ἀχαΐα
κι' ὅτι ζητήση ἐκεῖ θὰ βρῆ ἡ κάθε μιὰ παρέα.
τὴν ἄκραν περιποίησιν καὶ τὴ χρυσὴν καρδιά.

Be — se — a μοτοσυκλέταις καὶ ποδήλατα ὥραϊα
κι' ἀνταλλακτικὰ καὶ ἄλλα ὅλα πρώτης κι' ὅλα νέα
στὴν ὁδὸν Καραϊσκάκη τοῦ Γιατροῦ τὸ μαγαζὶ
θὰ τὰ βρῆτε ὅσοι θέλτε, κι' ὅ,τι θέλετεμαζῆ

**Κατάστημα ἀπαράμιλλον
τῶν Ἀθηνῶν ἐφάμιλλον**

Τ' Ἐμμανουὴλ καὶ Βούτουνα Κατάστημα σπουδαῖον
κοντὰ τοῦ Μόσχου ἀνοίξε κομπὸ πολὺν κι' ὥραϊον
κι' ἐκεῖ εὐρίσκεις ὅ,τι θές καὶ νουβωτὲ καὶ νέον
καὶ τὴν τιμὴν τὴν λογικὴν κοστούμια σπόρτ, καὶ ἄλλα
πουκάμισα, ὑποδήματα μικρὰ τε καὶ μεγάλα
κι' ὅτι γυρέψεις ψιλικά καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα
καὶ ὅπως τάχει πάμφθινα γυμνος ἔκει μέσα μπένεις
κι' ἀμέσως μὲ ὀλίγιστα κομπλὲ ντυμένος βγαίνεις.

**Γιὰ νὰ ξέριτε εἰδοποιουμέν
δίχως νὰ πολυλογοῦμεν**

Τὸ φύλλον μας τὸ παρελθὸν ἀργὰ διενεμήθη
κι' ἀπ' ὅλους τὴν συγγνώμην σας σπουδαίως σὰς ζητῶ
διότι ὁ χάριτης πῶβγαυε προῶρος ἐξηνηλήθη
καὶ ἐγίνε ὅ,τι ἐγίνε μονάχα δι' αὐτὸ
καὶ δι' αὐτὸ ἀργήσαμε κι' ἐμεῖς νὰ τυπωθοῦμε
ὡς νὰ μᾶς ἔλθη ἄλλο χαρτί, διὰ νὰ ἐκδοθοῦμε.

**Στὴν Ἀχαΐα καθὼς περνῶ
τὸν Πριτσαπίδουλα ἐπαινῶ**

Στοῦ Κώστα Πριτσαπίδουλα τὸ Ζαχαροπλαστεῖο
στὴν Ἀχαΐα, ὅτι γλυκὸ ζήτησης θὰ σοῦ δώσῃ
καὶ παγωτὲ περιφημο καὶ καθαρὸ, καὶ χρῶ
νερὸ, καὶ ὅποιος ἀπὸ ἐκεῖ περνᾷ θὰ μετανοιώσῃ
ἂν δὲν σταθμεύσῃ μιὰ στιγμὴ ὄρεσιὰ νὰ νοιώσῃ
ἢ μιὰ γαζέζα γιὰ πη, κι' εὐθὺς νὰ ξεῖδρῶσῃ!